

Kuwad maad et umbrohhi saaks lammatud,
ja seme woiks juurduda. Nouan siis
tagga kas ehk minnogi süddames alles söti
ehk umbrohito ollemas. Sedda siis püan
ärrakutkuda ja teist harrida et Jummal
wiljoke woiks kaswada ja siggida.

Wahhest jälle pannen omma willetsust
kõue mürristamise arrolisseks. Kõul aia-
wad mustad, kolledad pilwed lilles, ja
ähwardawad hirmo; agga tagga järrele kos-
sutab wihmoke maad ja jahbutab ilmokest;
ning siis mõtlen: Kui üllejäänud, paistab
päike jälle! Wata nenda ma arwan isse-
ennast ja omma ello põllotõ sarnatseks.
Kas põld tohhib kändja wasto võlida: Mis
sa teed?

Agga kes on so põllo perremees ja harria?
Küsis Otto weel?

Kes muud, wastas Hans, kui Sesam,
ma kes lund annab kui willa ja hallad mah-
haküwab kui tuhka; kes rohkeste waud
kastab ja wihmapüiskadega maad sullaks

teeb; (Paul. 147, 8. 16; 65, 11.) ja kes
omma päwapaistega põllud ja kariamaad
kossutab. — Redda Issand armastab
sellele annab temma hirmo. Ebr.
12, 6.

3. Adam ja Kerub.

Adam olli hakkunud ommale põldo har-
rima ja rohhoaeda walmistama, täis wil-
jakandjaid puid ja södawaid rohtusid. Wil-
japead laenetasid temma wäljal, ja hül-
gasid õhta päwapaistes, ja puud ollid täis
õiesid ja kallist willa. Innimese sou isä
olli omma naese lastega keige se päwa tööd
teinud; ning kui õhto kättejoudis puhkasid
neimad mäekünka peäl ja waatid põllo illo
ja ähhawalge au. — Siis astus Edeni
aia hoidja Kerub kess nende setka; agga le-
gitsew moök ei olnud temma käes, ning
temma passenäggo olli lahke. Temma ter-
retas neid heldeste ja ütles: Waa!ke! Ei
kanna kül Ma ennast isseennest wija nen-